

slani vodi pustijo jajca tako dolgo, da padejo na dno vode. Taka jajca je sol popolnoma prešnila. Potem jih vzamejo iz vode, jih posušijo in položijo v zaboje (kište). Taka jajca so potem trda, pa jako okusna in ravno prav slana.

Poljedelska razstava v Celji

bo letos 5., 6. in 7. oktobra, morebiti pa že 21., 22. in 23. septembra. Odbor pod predsedništvom viteza Berksa je že razposlal načrt ali „program“ ove razstave. „Nam je — piše „Slov. Gosp.“ — došel od prijateljske roke v Celji nemšk izti. „Slov. Gospodarja“ ta stvar jako zanima in rad pripomaga k srečnemu vspehu razstave, vendar prvo je, da gospodje odborniki ozir vzamejo na potrebo tudi slovenskega načrta. Ta bo še le pravo pozornost naših kmetovalcev prebudil, in razstava bo svoj namen dosegla in veliko koristila, sicer pa le malo ali nič! Za par nemških in nemškutarskih posestnikov razstavo napraviti, ogromnega števila slovenskih kmetovalcev pa ne privabiti, se ne splača žrtvovati toliko denarja in truda, kolikor tako podvzetje stane. To smo skusili že pri večih razstavah na Slovenskem; spretnih slovenskih peres za gori omenjeno delo ne manjka v Celji in v sili ponudi rad „Slov. Gospodar“ svoje slabe moči!“

Čebelarjem na znanje!

Letos mislim tri ali štiri vozé, to je, 120 — 160 panjev prav dobrih čebel prodati. Nekaj čez 100 je prvih rojev, ki imajo po večem lanske, to je, eno leto stare matice, drugi bodo izrojenki ali pa družci, kakoršne si bo hotel kdo izbrati, ki imajo pa tudi vsi že oplemenjene ali sprašene matice. Panjovi imajo vsi premakljivo satovje v romčekih, in so še tako dobro ohranjeni, da jih bo čebelar, kateri jih kupi, lahko še veliko let rabil.

V Bohinji.

Luka Porenta,
župnik in čebelar.

Zdravniške stvari.

Toplice v Lipiku v Slavoniji.

Čas je prišel, da bolniki zdravja iščejo v raznih kopališčih.

Dolžnost nam je, da pozornost slovenskega sveta obrnemo na jodne kopelje (Jodbad) Lipiške, katere imajo za mnoge bolezni in najbolj za škrofulozne bolezni, za bolezni v kosteh, za venerične in druge toliko zdravilno moč, da se morejo imenovati prve v Evropi ali pravi „unicum“, kakor jih nek dopisnik v „Obzoru“ imenuje.

Mnogo let so bile le jodne toplice v Hall-u v zgornji Avstriji na glasu o škrofuloznih boleznih, — zdaj pa od leta do leta slovijo bolj za take bolezni toplice v Lipiku. Čemu tedaj bodemo mi hodili in bolnike z imenovanimi bolezni pošiljajo daleč gori v Hall, če imamo bolj blizo veliko bolj zdravilne kopelje?

Pred 8 leti bilo je v Lipiku težko dobiti stanovanja za 50 gostov, danes je ondi že prostora za 400 oseb, kajti v samem hotelu „Garni“ je blizo 70 krasno vredjenih sob. Izvedeni in prijazni zdravnik dr. Hinko Kern je voditelj kopališča, na katerega se je obrniti treba, kdor hoče se podati v Lipiške toplice, ki imajo manjih in večih kabin, prav čedno in čisto držanih.

Lipik leži v lepem kraju blizo Pakraca v Sla-

voniji. Ni ga treba hvaliti z lepimi besedami, — izvrstna zdravilna moč toplic hvali ga sama najbolj. Edino, kar bilo bi želeli boljega po „Obzorovem“ poročilu, je to, da bi se v restavracijah točilo boljše vino, vsaj Pakrac ni daleč, kjer se pridelujejo vina, ki slovijo po svetu.

Namen teh vrstic je edini ta, po slovenskem svetu razglasiti kopelj, v katero je mila narava djala čuda veliko zdravilno moč. Hrvaška pa sme ponosna biti o tem zakladu in Vodnikovo pesem na-se obrniti, ki pravi:

Glej, stvárnica vse ti ponudi,
Iz rok ji prejemat' ne mudi!

Dr. Bl.

Ozir po domovini.

Popotne črtice.

„Na, zdaj je pa tega cigana vrag tudi k nam prinesel! Bodete videli, da bomo kmalu v cajtengah vsi.“

Te besede, katere so mi udarile na uho v nekem kraju, naj bodo začetek tem črticam, ki bodo obsegale mikavnejše reči iz potovanja mojega po Dolenjskem in nekoliko tudi po Štajarskem.

Zopet sem namreč odrinil ž Ljubljane pozvan po prijateljskem pismu. In tem rajše sem se napravil na pot, ker sem že davno želel videti nekatere kraje, ki mi do zdaj niso bili še znani. Vročina meseca junija sicer ni ugodna peš-potovanju, vendar se spravim na noge in — se peljem do Litije po železnici. V vozu tik mene je sedel človek gospôske podobe, skrbno zapét in molčeč, ker so v drugem oddelku vozá govorili o tujih žepnih tatovih, ki so jih o binkoštih v Ljubljani vjeli, in še družih, ki so jim ušli. Morda je mož mislil, da sem jaz zadnjiheden, posebno zato, ker sem nemški govoriti poskusil ž njim. Na potu ljudje človeka cenijo više, kakor je. Zavaljo politične zapetosti soseda zrem skoz okno in se radujem nad obilno letino pa svojeglavno Savo, ki si izbere svojo pot danes tu, a jutri tam; strogih mej ta muhasta reka si ne dá določiti. To je prav zgleden absolutizem.

V Litiji skočim z vozá in kaj zagledam! Glasovitega Vesteneka. Ko zagleda mene, se nevoljno in stran obrne. Morda bi bil rajše videl z voza skočiti kako lepo osebo ženskega spôla. Zvedel sem, da on kaj rad prihaja na kolodvor o tistem času, ko vlaki memo drčé. Menda zato, ker ima dolg čas domá in mu do železniške postaje ni daleč. Meni mož nič žalega ni storil; to moram očitno konstatirati.

S kolodvora grem čez most in ker mi vročina dela žejo, vkrenem v znano Koblerjevo gostilnico, kjer si ohladim grlo s prav dobrim pivom.

Litija je že znana — zadnja leta posebno po vitezu Vesteneku in zdravniku dr. Erženu, ki je bil lansko leto ob volitvah pokazal se tudi dobrega pretepača, pa je bil zavaljo tega obsojen. Čeravno sem se malo mudil v Litiji, sem vendar zvedel mnogo črtic o tem, kako „der handfeste“ Eržen ume zdraviti bolnike in celó praša, iz katere hiše so. Slišal sem tudi, da bi bila vsa Litija z okolico vred silno vesela, če tega moža, ki je preveč „kirurg“ s pestjo, kam drugam preselijo. Videl ga nisem, pa mi je tudi ljubše bilo, kajti tacih Golijatov se jaz že od daleč bojim. Za nemčurje in uradnike je v Litiji ena sama kréma, katere gospodar pa je neki blizo take narave, kakor glasoviti dr. Eržen, zato sem šel memo nje, čeravno obraze nemčurjev povsod rad študiram.

Napotim se proti Šmartnu, kjer se zarad hude vročine nekoliko ustavim. Šmartno je lepa vas, cer-